

NAGY ZSUKA
levelek Ágnes képeiből*

Levél egy

Állok krisztusi rettenetben, mint oltár fog körbe minden pillanat.
Ez az életem. Áttűnő géz mögött passió. *Oh, irgalom atyja, ne bagyj el.*
Kifeszítve a térben láthatatlant látni jöttem. Apokrif. Kánon. Ki mondja meg?
A láthatatlanságban korhadt hit, rozsdás emlékezet. Emlékezz te is.
Mikor harangoztak benned. Rorátéra? Veronika kendője Ágnes gézvásznain.
Visszanéz a képmás. Más. Kép. Mindenképp. Más. Asszonyi odaadás.
Gyere, nézd, töröld meg benne a lelkedet, hátha segít.
Egy pillanatra. Enyhülnek fájdalmaid. Gyermekek, ó, gyermekek, *Jézus. Krisztus. Szuper. Sztár.*

Levél kettő

Egyszer a fa alatt ülök veled, máskor a fában te vagy az üreg, kicsi méh,
aztán kicsi és nagy szívgyökér. Később pedig fába szorult ének vagyok.
Máskor kis, kerek, erdő, aztán kitermelt fatelep.
A körforgásra jól figyelő, túl sokat is érző. Félek.
Figyelmeztet. Figyelmezet. Figyelmeztelen.
Kell a mindig díszlet, tudod, a jelmez,
hogy ne legyen mindig minden olyan szürke, és hogy legyen mit levetned.
Az édes örületben. Sosem akart és mindig vágyott látni látványok között.
Amik mindig kivételesek. És mindig azt lesed meg, amitől a legjobban félsz.
Fa önmagam. Szívgyökér. Évgyűrűivel jegyez el ez a táj. Érzed-e a ragaszkodást?
*Above estél ott maradsz. A mindenségből ezt az egyet, ezt az egyetlenegy helyet,
de ezt azután megszerezted.*
Belebújok. Beléd bújok. Kell a kuckó, a kuckózás. Jó, hogy vagy, *helló, hogy vagy.* Nekem.

* Elhangzott 2017. május 26-án Nyíregyházán a Városi Galériában Endresz Ágnes látványtervező művész kiállítása megnyitójaként.

Levél három

Úgy vagy, hogy, így van benned az élethalál, mint ezeken a képeken.
Halálra szülni az életet, és életre kelteni a halált. És élni a kíváncsiságban, kijővén a fényben, a résnyre félelemből lett az egész világ, egy távlattalan, végtelen rés. Kukucs, ez itt a világ. Ez itt az én. Te itt az én előtt. Én te előtted. Nézz néha az ég felé. Ne csak mindig az orrod elé. Les, láss mögé. A mindeneknek.

Levél négy

Öregemberek, öreganyák, apák, üregarcukon széthullott marokkó-ráncok,
kották, olvassák belőle az életet és a halált. Egyszer sanzon, másszor oratórium.
Recsitatív föld. Kis darab föld. Szikkadt arc. Mélyhegedű. Játszik. Halk elégico-ódát.
A ránc, a ránc, ráncigál az idő, ránc, a ránc, táncol veled az idő.
Zsoltár-arcukban ott az evangélium. Feltámadunk. Szeretünk. Ott. Is ahol. Vagyunk.
Te itt. Mi ott. Mi itt. Tejszínű plexire festett kicsi földmennyország.
Mint a néni és a bácsi arca, szíve, lelke, teste. Menjünk ki este az erdőbe.
Abba a nagy labirintusba. Boruljunk bele a tusba. És játszunk történelmeset.
Meséld el az egész életed. Kihívlak az időből.
Csak még nem tudom, párbajra hívlak-e, vagy megmentem az életed.
Vészkijárat az időből, álmok és rémek az emberben.
Mindenkiben van ilyen. Van ilyen.
Rázummolni a hiányra, az legyen veled, ami van, ne csak, ami nincs már.
De mi van? Mi van? Exit van, új tér, új színpap, csapó, sűgő, új felvonás.
Levonó. Levonás. Felvonó. Felvonás. Konklúzió. Magad vagy.
Nézd, ki vagy. Nézd, ki van. Itt. Jól kivagy. Helló, szia, viszlát.
Itt az idő, hol az idő. Nincs idő. Nem ér rá.
Most nézd meg, most éld át. Ki. Fel. Le. És jól szét.

Utóirat:

Kedves Ágnes,
Fedezd fel a szavaidat a soraimban. Fedezd fel a műveidet a szavaimban.
Ezek a levelek belőlük lettek. Neked és mindenkinek.
Látogató, te pedig űzd a falansztert el, jól, a jó fenébe,
és szeresd, hogy nem vagyunk egyformák, szeress, szeress minket.
Szeresd ezt a kiállítást. Eleitől fogva.

Falú 1.

Falu 2.

Falu 3.

Visszanézó